

ALLERLEI

NIEUWS, WETENSWAARDIGHEDEN EN ADVERTENTIES VAN ABONNEES

Laatst bijgewerkt op 12 februari 2009

Aviculture Europe
digitaal magazine ISSN 1871-6865

Voor het volgende of vorig scherm, gebruik het muiswiel of de toetsen Pg Up en Pg Dn, of ↑ en ↓ op het keyboard

Een woordje van de redactie.....

Geachte lezer,

Met enige trots mag ik u het nieuwste nummer van Aviculture Europe aankondigen. Het heeft een bijzondere samenstelling dit keer en zeker niet in de laatste plaats omdat we weer een fantastische verzameling schitterende artikelen voor u hebben gemaakt, maar in het bijzonder omdat we u met medewerking van een aantal internationale broedmachinefabrikanten en tussenhandel, veel informatie kunnen geven over broeden en broedmachines; een belangrijke onderwerp in onze pluimvee liefhebberij en zeker in het komende jaargetijde weer volop actueel.



Onze doelstelling is nog steeds om internationaal een vriendenplatform te zijn van liefhebbers met dezelfde hobby. U kunt kennis nemen van de bijdragen die wij uit de hele wereld ontvangen en evengoed wordt hetgeen wij te melden hebben ook wereldwijd op prijs gesteld. Wanneer u die gedachte met ons deelt, dan kunt u ons steunen door uw redactionele bijdrage te leveren. Geef ons informatie over uw bijzondere vereniging of speciaalclub, is er een jubileum, heeft u ergens een mooie collectie dieren gezien of is u iets bijzonders opgevallen: wij hebben belangstelling!

Zolang het ons mogelijk is en wij het enthousiasme ervoor kunnen opbrengen, zal Aviculture Europe voor iedereen gratis beschikbaar blijven; iedere twee maanden met meer dan 100 pagina's.

Inmiddels is het jaar 2009 al ruimschoots begonnen, maar omdat dit ons eerste nummer is in het nieuwe jaar, willen wij graag nog alle mensen bedanken die ons hun beste wensen stuurden voor het nieuwe jaar, en ook iedereen die we vergeten zijn, wensen wij hierbij van harte een gelukkig, voorspoedig en vooral gezond 2009 toe.

Wij wensen u veel leesplezier en wachten uw reacties weer in spanning af. En voor zover u dat nog niet gedaan had: geef uw e-mail adres aan ons door, ook wanneer u van email adres veranderd, dan wordt u via de nieuwsbrief automatisch op de hoogte gehouden van het verschijnen van de volgende nummers.

Met dank aan alle medewerkers en adverteerders,
Namens het team van Aviculture Europe,

Nico van Benten.

DE LIJST



Op dit schitterende schilderij ziet u een Oosterse meeuw Blondinet door René Philippe Delin gemaakt in 1942. De foto is uit het archief afkomstig van R.R.P. van der Mark.

De redactie van Aviculture Europe is op zoek naar achtergronden en informatie over René Delin ter aanvulling voor een artikel wat we binnenkort zullen publiceren.

Ook wanneer men beschikt over afbeeldingen van schilderijen van Delin dan is men welkom om die ter publicatie beschikbaar te stellen.

Uw reacties zijn welkom op redactie@aviculture-europe.nl of vbc@xs4all.nl (Nico van Benten, uitgever)

DUIVENRINGEN VERZAMELEN – EEN NIEUWE SERIE KORTE ARTIKELEN

Door: Jan Lombard – Zuid Afrika

Met deze serie hoop ik het verzamelen van duivenringen promoten. Meestal verzamelt men alleen ringen van postduiven. In de sierduivensport is echter een enorme variëteit aan ringen te verzamelen, vanwege 1. we gebruiken verschillende maten ringen en 2. er zijn wereldwijd zoveel clubs die ringen uitgeven. Ik probeer alle ringen die ooit uitgegeven zijn te verzamelen, ook documentatie daarover. Duivenclubs gaan en komen, zodoende is het vaak moeilijk om informatie te vinden en blijven er altijd ringen waar we niets van weten te achterhalen. Er wordt ook veel te weinig gedocumenteerd over onze hobby. Op het moment van schrijven van dit stukje (januari 2009) heb ik bijna 12000 ringen uit meer dan 90 verschillende landen. Mijn oudste duivenring is van 1912.

Deel 1 – Ringen van Domestic Show Flights

Het onderwerp van de eerste aflevering betreft de ringen, uitgegeven door Domestic Show Flights Clubs. Voor zover ik weet is er maar één Club die ringen uitgeeft special voor deze rassen. Dat is de New York Combine, die de letters NYC op hun ringen had staan. Mijn oudste NYC ring is een aluminium ring met omgerolde randjes, gefabriceerd door Gey Band & Tag Co. En met het jaartal 1986. Ik heb NYC ringen uit de volgend jaren: 1986 t/m 1990, 1994 en 1998 t/m 2000. Blijkbaar is de NYC aangesloten bij de NPA (Amerikaanse Sierduiven Bond) want ik heb ook een 'moderne' gele plastic ring met de letters NPA NYC, van de Duitse Firma Horst Stengel & Sohn in Schmalkalden. Ik zou het zeer op prijs stellen als Domestic Show Flight fokkers de ontbrekende ringen in mijn verzameling kunnen aanvullen. En daarmee draagt u ook bij om de historie van de duivensport te bewaren.



Heeft u interesse in deze boeiende hobby, of info over de NYC, dan kunt u mij mailen op jlombard@tsb.toyota.co.za of per post naar J Lombard, P.O. Box 1544, Randburg 2125, Republic of South Africa.

Als u NYC ringen (of andere duivenringen) voor me heeft, wilt u me die dan in een luchtkussen envelop sturen?

Foto: Links is een NYC ring van 1986, de rechter ring is de NPA NYC ring van 2005.



RECTIFICATIE DECEMBERNUMMER

VERKEERD GEÏDENTIFICEERDE BASTAARD.

Van de redactie

Een oplettende lezer - Jörn Lehmus, Duitsland – schreef ons het volgende:

“Ik ben geen pluimveehouder maar een vogelliefhebber en kwam toevallig terecht bij jullie artikel over Bastaarden – een heel interessant artikel, omdat watervogelbastaarden vaak veel vragen opwerpen bij vogelkenners. Ik hou me al 14 jaar bezig met dit onderwerp en denk er inmiddels wel enige kijk op te hebben.

Zodoende heb ik wat twijfels bij een van de eendenfoto's - ik denk dat deze eend destijds fout gelabeld is. Het gaat om de bastaard met onderschrift: Wilde eend x Taling. Volgens mij is dit een kruising Wilde eend x Krakeend”.

Om zijn verhaal te ondersteunen stuurde Jörn een fotocollage mee van de betreffende bastaard, waarop vooral de koptekening en de vleugeltekening goed zichtbaar zijn.

Er zijn inderdaad gelijkenissen met 'onze' eend, zoals die in het artikel over Bastaarden stond. Jan Harteman, een bekende watervogelkenner, was het met Jörn eens, en ook Hein van Grouw van het Museum Naturalis in Leiden, waar de foto genomen was, kon daar bij nadere bestudering wel mee instemmen. De bastaard is in het verleden (1868) waarschijnlijk fout gelabeld.

Jörn Lehmus schreef op ons verzoek een stukje over deze bastaardeend, compleet met een aantal prachtige foto's. Deze eend wordt ook tegenwoordig nog wel eens waargenomen en heeft zelfs een naam: Brewer's eend. Het artikel vindt u verderop in deze uitgave.

Foto: De opgezette eend uit het museum, met het label Wilde eend x Taling. (H. van Grouw)



BUIZERDS

Door: Kenneth Broekman

De hevige sneeuwval in het zuiden van ons land waren er de oorzaak van dat twee buizerds van de honger in de verse mest van mijn paarden zaten te wroeten. Toevallig had ik die dag net een dode eend die ik nog moest opruimen. Voor de hongerige roofvogels legde ik de eend maar in de paardenwei en een paar uur later was er niets meer van het dier over. Gezeten in één van de nabije beuken bleven die twee pracht vogels mij wel continue in de gaten houden, ze verlieten het terrein niet. Daarom bij de plaatselijke 'grootgrutter' maar een paar diepvrieskippen gekocht en ze na het ontdooien op de paardenwei neergelegd.

De dag daarop zaten er vier buizerds, weer een dag later zelfs vijf. Bijzonder bij dit voorval was dat de buizerds geen enkele belangstelling toonden voor mijn loslopende eenden. Vogeldeskundige en allesweter Dirk de Jong wist mij echter te vertellen dat buizerds aaseters zijn.

Mooi, weer wat bijgeleerd! De intredende dooi werd mijn redding, want anders was het een flinke kostenpost geworden.

Regelmatig komen ze ons nog bezoeken; laagscherend begroeten ze dan mij, de paarden en de eenden met een roep die ik niet omschrijven kan maar vast betekent: "Nog bedankt hè!"



TENTOONSTELLINGS- KALENDER 2008/2009

NEDERLAND

<http://www.sierduif.nl/rooster.htm>

BELGIË

<http://www.neerhofdieren.be/VIV/index.htm>

* tentoonstellingen Vlaanderen

<http://www.neerhofdieren.be/AIW/index.htm>

* calendrier des expositions en Wallonië

ZWITSERLAND

<http://www.kleintiere-schweiz.ch/index.cfm?Nav=110>

FRANKRIJK - pluimvee

<http://perso.orange.fr/volaillepoultry/expositions.html#expoF>

FRANKRIJK – duiven

<http://www.pigeons-france.com/rubriques/evenement/>

DUITSLAND - duiven

<http://www.vdt-online.de/main/index.html>

* termine

DUITSLAND – pluimvee

<http://www.bdrdg.de/termine.shtml>

GROOT BRITTANNIË – duiven

<http://www.nationalpigeonassociation.co.uk/#/championshipshows/4527485075>

GROOT BRITTANNIË – pluimvee

<http://www.poultryclub.org/SHStructure.htm>



Advertentie

NATUURPLAKBOEK NUMMER 55

Tekst en foto : Johan Opsomer – 17 januari 2009



J.O. Digipix

Gratis online natuurtijdschrift 'NATUURPLAKBOEK' <http://www.natuurplakboek.be>

Vogels zien is geen toeval.

We hebben zelf zo veel in huis om waarnemingen te doen, en we staan er eigenlijk niet echt bij stil.

Deze waterral zie je nooit bij toeval. Je hoort hem, je voelt zijn aanwezigheid. Of wat dacht je? Dat er echt een speenvarken tussen het riet en de overhangende takken van een struik aan de waterkant krijste?

Neen. Varkens lopen niet meer zomaar buiten, ze leven niet op vergeten natte plekken en ze houden er geen verborgen leven op na. Waterrallen wel. Je ziet ze niet, maar ze zijn er wel. Vooral laat in de avond hoor je ze krijsen. Wie ze eenmaal weet zitten moet het heel slim aan boord leggen om ze te zien te krijgen.

Verstop jezelf, hou je stil, luister en kijk. Uren lang als je veel geluk hebt, dagen lang als het geluk je iets minder toelacht.

En dan is hij er. Een waterhoenachtig wezen, met net dat ietsje meer kleur dan je van een waterhoen kan verwachten. Een lange opvallende rode bek waarmee in de grond gewoeld wordt, op zoek naar iets eetbaars. Moerasachtige gebieden hebben nu eenmaal heel veel te bieden aan eetbare zaken. Slakjes, wormpjes, larven en kevertjes. Alles gaat er in.

En dan die houding, met dat staartje in de lucht, die voorovergebogen manier van stappen met gestrekte hals en de steeds aanwezige strenge blik.

Als ik een waterral zie word ik stil, heel stil. En dat is helemaal niet om hem niet te storen, maar het is een natuurlijke stilte die je gewoon overvalt.

Waterrallen zijn niet echt zeldzaam te noemen, maar weinig mensen hebben ze echt gezien. Ze zoeken dekking in de dichte rietbegroeiing bij de minste verstoring. Hun nesten zitten nog beter verscholen dan dat je het voor mogelijk acht. Het beschermen van waterrallen begint bij het behouden en mogelijk uitbreiden van vergeten moerasgebiedjes, met ondiep water en een dichte begroeiing. Oude veedrinkplaatsen zou men kunnen ombouwen en vijverranden kan men ondiep afgraven en beplanten.

Hierbij roep ik 2009 alvast uit tot 'jaar van de Waterral'.

Gratis online natuurtijdschrift 'NATUURPLAKBOEK'

<http://www.natuurplakboek.be>

Nieuwsbrief NATUURPLAKBOEK

Meer dan eens per week een natuurpagina, vol met aardige weetjes over wat er leeft in de natuur ook in jouw mailbox met extra randinfo rond de onderwerpen? Stuur een mail naar johan.opsomer@pandora.be



Hanenproject Avicorni 2008

Door: Jan Willem Hondelink.

U als liefhebber/fokker weet natuurlijk dat de helft van de geboren kuikentjes haantjes zijn. De haantjes worden hanen met hun fantastische kleurenpracht. In de natuur vallen deze fraaie kleuren op en alleen de sterkste en slimste hanen blijven over en kunnen zich voortplanten. De andere hanen zijn deel gaan uitmaken van de voedselcyclus.

Deze natuurlijke selectie moeten wij bij onze hanen zelf doen en vervolgens moeten wij ons de vraag stellen: wat doen wij met de overtollige hanen? Dit zijn hanen die zijn opgegroeid met ruimte, beweging en goede voeding; kortom zij hebben een goed leven gehad en gaan dan ook niet in de kliko, maar kunnen worden opgegeten.

Het 'Hanenproject' is opgezet om dit aspect van het nuthoer (eieren en vlees) bij een groter publiek onder de aandacht te brengen.



Op de Avicorni tentoonstelling in Utrecht hadden wij 80 hanen van grote rassen bij elkaar tentoongesteld in een aparte klasse. De grootste groep waren de 27 Noord Hollandse Blauwe hanen, een prachtig en uniek gezicht.

Ik noem expres de oude benaming van dit Hollandse vleesras, dat in binnen- en buitenland gevraagd was om zijn stevige witvlezige bout.

De tentoongestelde hanen werden op uiterlijk gekeurd en mochten fouten hebben zoals een vorktand of een kromme teen. Het ging om het voorkomen, dus de latere bout.

Rechts: Sigrid van Dort, bekend van het kleinste kippenras de Serama, is zichtbaar onder de indruk van deze Cornish haan van 7 kilo!

Er waren veel prijzen, waaronder geldprijzen, boeken, een klok en Belgische bieren te winnen. Voor de beste haan van ieder ras was er 5 kg Garvo hanenkorrel, een rozet en een NHDB-jubileum schild.



Links: Drie verschillende rassen om te proeven: Noord Hollandse Blauwe, Chaams Hoen en Volwaard kip.

Momenteel zijn wij bezig de mogelijkheden te onderzoeken om tot een gezamenlijke afzet te komen van onze over-tollige hanen.

Leuk, zult u denken, 80 hanen, een leuke koppel, maar die heb ik wel eens meer op tentoonstellingen gezien. Hier in Utrecht kon er echter ook geproefd worden. Er waren drie stands, met daar achter een fotoposter van de te proeven haan. We serveerden daar dijenrollade van de Noord-Hollandse Blauwe, ragout van het Chaams hoen en gegrilde kippenbout in peperkoeksaus van het Volwaard hoen (een semi-biologisch gehouden kip) Deze proeverij viel bij het publiek in de smaak en is voor herhaling vatbaar.



EEN NIEUWE WEBSITE VOOR DE LANGVOORHOOFDTUIMELAAR

Met deze nieuwe website,

<http://long-faced-tumbler-europe.com/en/START.html> hebben de leden van de LONG FACED TUMBLER Club Nederland een nieuwe dimensie toegevoegd in het 30 jarig bestaan van de club. De oprichting van de club vond plaats op 16 december 1978 toen er van websites en internet nog geen enkele sprake was.

De enthousiaste fokkers van het ras in Nederland en in Spanje kwamen tot de conclusie dat een website voor de Club een belangrijke stap is op weg naar betere uitdraging van wat er gaande is met de Engelse Langvoorhoofd Tuimelaar. Een niet eenvoudige opgave, omdat er relatief weinig fokkers van dit ras zijn. Om een Speciaal Club werkelijk te laten functioneren en ook advies en ondersteuning te kunnen geven aan de Standaardcommissie, heb je wel prominente fokkers in de Speciaal Club nodig.

Het afgelopen decennium heeft de club het toch ver gebracht. In binnen en buitenland werden vele contacten gelegd en fokmateriaal wordt regelmatig uitgewisseld, hetgeen de kwaliteit ten goede komt. De kwaliteit van de Lang Voorhoofd Tuimelaar is op dit moment als zeer hoog te kwalificeren. Voor ons is het belangrijk met een goed stel liefhebbers aan onze Lang Voorhoofds te blijven werken en wij hopen dat - met ieders inbreng - deze website bijdraagt om onze onderlinge contacten naar een hoger peil te brengen.

Het bestuur van de LONG FACED TUMBLER CLUB NEDERLAND

Secretaris: Peter Leijten, Nieuwe Brouwerstraat 26, 5341 RZ, Oss.

Graag bevelen we ook de website aan van onze 'webmaster' Leo Hulst in Spanje. Zelfde ras, zelfde enthousiasme! <http://engelse-langvoorhoofd-tuimelaar.com/>





NOORDSHOW

7 – 10 Januari 2009

De Noordshow is de Nationale Show van de Nederlandse Hoender- en Dwerghoender Bond.

Het vroom dat het kraakte op de inkooiavond, maar binnen was het warm en gezellig, met fokkers uit het hele land die kwamen inkooien.

Ingezonden waren:

Hoenders en dwerghoenders: 5098

Watervogels: 516

Siervogels: 140

Sierduiven: 710

Lachduifjes en Oorspronkelijke duiven: 142

Konijnen: 3413

Cavia's: 159

Op de inkooiavond is het altijd een drukte van jewelste, maar het lukte toch om een aantal fokkers op de foto zetten, die hun dieren aan het inkooien waren.

Rechts: A. Fictorie, sinds jaar en dag fokker van Kuifhoenders, met hier waarschijnlijk zijn kampioen in zijn handen, al kon hij dat toen nog niet weten. Zijn zwarte witkuif haantje was beste in zijn klasse.





Links: Martin Straver met een van zijn zwarte Cochin hennen. Martin stuurde witte, zwarte en buff Cochins in, en had in alle kleurslagen wel een F dier. Zijn buff haan werd zelfs bekroond met een U-97 punten!

Onder: Twee leden van de Chabo Club. Ruurd Bosma (l) heeft een zwart witgeparelde krulveer Chabo vast, die later een F-96 kreeg van de keurmeester. Naast hem staat een ander Clublid met een wit zwartstaart Chabo.



Ruurd Bosma is Secretaris van de Chabo Fokkers Club, die dit jaar haar 100ste verjaardag viert. Er waren meer dan 150 Chabo's ingestuurd op de Noordshow.

Iedereen stuurt natuurlijk in met de hoop om te winnen, maar deze fokkers zijn er toch vooral in geïnteresseerd om hun dieren aan het grote publiek te laten zien.



Rechts boven: Een laatste controle voordat ze de tentoonstellingskooi in gaat: H.A. Ruiter met een van zijn Australorp krielhennen; dit zijn echt handtamme krielen!

Links: J. Palsma met een mooie zilver zwartgezoomde Wyandotte krielhen.

Een uitgebreid verslag van de Noordshow kunt u lezen in een van onze volgende nummers.

INDISCHE LOOPEENDEN

Door: Robbert van Til

Indische loopeenden worden ook wel fleseenden genoemd (niet te verwarren met de Kaapse eend die soms ook wel eens loopeend wordt genoemd). Dit komt door hun lange en slanke houding die een beetje aan de vorm van een fles doet denken.

Deze eenden worden al eeuwen in Indonesië gehouden om daar de slakjes en ongedierte uit de rijstvelden op te eten. 's-Nachts werden ze dan opgesloten in bamboe hokken boven het water, waardoor de mest in het water viel en dit weer als voedsel diende voor allerlei kleine beestjes die weer op hun beurt als voedsel voor vis dienden, die op hun beurt weer gegeten konden worden door de mensen.

Bovendien zijn deze eenden toppers in het leggen van eieren.



Indische loopeenden zijn van zichzelf erg nerveus. Door veel aandacht te geven aan de eenden valt dit ook weer bij te spijkeren. Het zijn erg leuke en komische eenden om te zien. Als ze bij mij in de achtertuin lopen moet je gewoon af gaan op het geluid om ze te vinden en als je niks hoort moet je op een struik letten die heen en weer wiebelt. Waarschijnlijk komen ze dan daar uit rennen. Als je ze dan ziet rennen is het net of je heel kleine mensjes ziet, maar dan zonder armen.

Ze zijn echt prachtig en door hun nieuwsgierigheid en tegenstrijdige nervositeit ook weer erg grappig. Als ik bijvoorbeeld nieuw water geef of het water van de vijver laat doorstromen en ik sta daar zelf bij, dan durven ze niet dichterbij te komen, maar ze willen wel heel erg graag naar het nieuwe water. Dit blijf ik een van de leukste kenmerken van de Indische loopeend vinden en het zorgt voor veel grappige momenten. Ze lopen bij mij ook vaak tussen de struiken of gaan gewoon in een struik zitten. Ze zoeken daar naar kevers, wormen, muizen en nog veel meer beestjes om op te peuzelen. Ze zitten, net als op de foto's, liever in de struiken dan op het water.

De woerd weegt ongeveer 1,75 tot 2,75 kilo en de eend weegt ongeveer 1,5 tot 2 kilo. De ringmaat voor beide geslachten is 14 mm.

Ze zijn er in verschillende kleuren maar de forel kleur is toch wel de bekendste kleur. Daarnaast zijn er ook zwarte, blauwe, witte en reekleurige (bruin licht wildkleur) Indische loopeenden.

Zelf heb ik ze in de kleur geel blauw donkerwildkleur en er loopt een forelkleurige dame bij voor vers bloed tegen inteelt.

De eenden zijn perfect geschikt om gewoon in de moestuin of los in de tuin te laten lopen. Ze laten alle planten, bloemen, groente en fruit met rust, maar eten wel het ongedierte op. Ze eten bijvoorbeeld jonge muizen, kevers maar ook slakken. Nou, een beter bestrijdingsmiddel is er niet.

Meer verhalen over mijn dieren en mijn (bamboe)tuin kunt u lezen op

<http://www.robbertsflorafauna.nl:80/index.html>

Rechts: Ik had wat maïs gestrooid om ze te lokken voor de foto, vandaar dat ze zo'n volle krop hebben.





Pigeon Boy

Dit is een foto van de 4-jarige Robert Forrest, bijgenaamd 'Pigeon Boy' genomen op de Florida Jeugd Show, onderdeel van de "Big Sun Classic" op 20 December 2008, die elk jaar georganiseerd wordt door de North Central Florida Pigeon Fanciers.

"Peetzy", zo heet de duif op zijn schouder. Het is Robert's eigen duif; een dunkleur Engelse Kortvoorhoofd Tuimelaar, die hij graag op zijn hand of op zijn schouder laat zitten.

De foto is ingestuurd door zijn grootvader, Bill Burnside uit Florida, die het volgende toevoegde:

"Robert heeft deze duif sinds 2 jaar. Ik heb er eerder mee geshowd, en Robert wilde hem graag hebben, dus heb ik hem aan hem gegeven. Hij heeft de duif hier niet ingestuurd. Het vaantje dat hij draagt heeft hij van mij gekregen, want ik vind dat elk kind een winnaar is op zijn eigen manier. Ik vertel hem wel van alles over het showen van duiven, maar op het ogenblik vindt hij het vooral leuk om duifjes te kijken in de hal, en met de andere kinderen te spelen.

Eigenlijk wilde ik ook niet dat hij mee zou doen aan de show met deze duif . Te vaak sturen volwassen fokkers een van hun beste duiven in onder de naam van hun kind of kleinkind. Het kind wint, maar dat is geen goede zaak, al helemaal niet als andere kinderen merken dat de winnaar niets hoefde te doen om te winnen".

FAVEROLLES IN DUITSLAND

Tekst: Aviculture Europe



De Faverolles is een Frans ras en heet in andere landen ook Faverolles, ook al zien ze er vaak wel wat anders uit dan in Frankrijk. Behalve in Duitsland; daar heten de Faverolles 'Lachshühner'. Toch hebben ze daar ook een tijdlang gewoon Faverolles geheten.

Aan het einde van de 19e eeuw was men in Engeland er in geslaagd om de uit Frankrijk afkomstige Faverolles redelijk eenvormig te fokken; de hennen waren zalmkleurig en de bijpassende haan was zilverhalzig. Zo werden ze in de standaard erkend. De Fransen hadden in die jaren nog helemaal geen plannen om hun smakelijke vleeshoer als ras te laten erkennen. Rond dezelfde tijd kwamen de Faverolles in Duitsland en drongen daar meer en meer de andere Franse rassen naar de achtergrond. Het hoen van de toekomst, werd het daar genoemd.

Links: Tekening van Kurt Zander – eind 19e eeuw - Lachsfarbige Faverolles Hen (Zalmkleurige Faverolles hen)

Onder: Tekening van Kurt Zander – eind 19e eeuw – Weisse (Witte) Faverolles hen en haan.



Er werden Faverolles uit de UK ingevoerd, maar vanwege de onmogelijke kleurverschillen tussen haan en hen had men eigenlijk toch liever de Franse dieren. Om de Engelse Faverolles standaardmatig te fokken was namelijk een afzonderlijke hanen- en hennenfoktoom nodig. Toch was de eerste Duitse standaardomschrijving, in 1902 opgesteld door de Duitse Speciaalclub van Franse Hoenderrassen, een woordelijke vertaling van de Engelse. De Duitse naam was: Lachsfarbige Faverolles (Lachs = zalm; de kleur van het gevederte van de hennen werd omschreven als de kleur van gerookte zalm). Omdat ze vooral als nuthoer gefokt werden, besloot men ook een witte Faverolles te maken, met behulp van de Wyandotte, die destijds ook nog een uitstekend en zeer veel gefokt nuthoer was.



Men ging de Faverolles meer en meer naar eigen ideaal fokken, daarbij afstand nemend van de Engelse én de Franse Faverolles, en dit betrof zowel het type als de zalmkleur. In 1912 kwam er een nieuwe standaardomschrijving, waarin werd de kleur zodanig omschreven dat je hanen en hennen uit één toom kon fokken. Kurt Zander maakte de standaardtekeningen aan de hand van levende dieren.

Foto's: Witte Duitse Faverolles krielen, Dirk de Jong-FHC.

Toen het ras eenmaal zo veranderd was, werd dan uiteindelijk in 1915 door de inmiddels opgerichte Faverolles-Züchterklub (Speciaalclub) besloten om de Faverolles om te dopen in Lachshühner; letterlijk vertaald: Zalmhoen. De witte Faverolles werd dus een witte Lachshuhn... De witten waren overigens behoorlijk populair en hadden zelfs een tijdlang een eigen speciaalclub. In 1932 waren er ook columbia en zwarte Lachshühner. Na 1945 begon het ras zijn waarde als nuthoen te verliezen. Nu is het nog een zeer gewild sierhoen, die gefokt wordt volgens een standaardomschrijving, die sinds 1912 inhoudelijk niet veranderd is, en dat is wel bijzonder!

